

Pukanské zvesti

občasník evanjelikov augsburského vyznania v Pukanci

17 číslo

apríl 2018

Tichý čas, pôstny čas,
ozýva sa opäť v nás.
Pod kríž sa utiekaj,
srdcom ho počúvaj.

Tak za nás trpel Boží Syn.
Vzal na seba ťarchu našich vín.
Baránok tichý nevinný,
na kríž je pre mňa vedený.

40 dní v púšti bdel,
v modlitbe tichej zaúpel.
Prosil u Boha Otca milosti,
aby jej zoslal ľuďom v hojnosti.

Ježiši, veľkonočný Kráľu,
v Tebe má každý milosť stálu.
V Tebe Boh Otec ľuďom odpúšťa,
v Tebe nás k sebe pripúšťa.

V Tebe má každý pokoj istý,
veď Pokoj, Život, Spása Ty si
Nuž pomôž vo svet šíry niest',
o Tebe všetkým spásy zvest'.

Veľkonočné zamyslenie

Gal 5,1

„Kristus nás oslobodil, aby sme boli slobodní. Stojte teda a nedajte sa znova zapriať do jarma otroctva.“

Milí bratia a sestry, práve svätíme tie najdôležitejšie sviatky v roku. Svätíme sviatky slobody. Sviatky oslobodenia z toho najhroznejšieho otroctva. Oslobodenie od moci diabla, hriechu, oslobodenie od večnej smrti a večného zatratenia. A to je, dovoľm si povedať, to najdôležitejšie.

Boží Syn prišiel na svet, aby spasil to, čo by bolo v hriechu zahynulo. Preto sa smútok Veľkého piatku mení na nevýslovnú radosť. To je to pravé posolstvo Veľkej noci. A mňa mrzí, že aj túto udalosť dokážeme my ľudia premeniť na komerčné slávnosti, v ktorých ide o polievanie, šibanie a tak ďalej. Zase sa len naháňame, aby sme zabezpečili všetko potrebné na stôl, pre návštevy, pre šibačov. Tešíme sa, že sa opäť stretne s našimi blízkymi. No akosi zabúdame, že podstata Veľkonočnej radosti je v niečom inom. Je vo víťazstve Pána Ježiša Krista nad smrťou.

Skúsme sa milí bratia a sestry trochu zastaviť v tomto uponáhlanom svete a zamyslieť sa, čo vlastne pre nás Veľká noc znamená. Znamená pre nás len zábavu pri napĺňaní tradičných zvykov alebo pre nás znamená radosť zo slobody? Ak sme odpovedali, že radosť zo slobody, položme si ďalšiu otázku. Čo pre nás znamená sloboda, ku ktorej nás oslobodil Boží Syn? Sloboda sa dá opísať a pochopiť len tak, keď si uvedieme program, ktorý chceme vo svojej slobode uskutočniť, že si určíme cieľ, ku ktorému sa v slobode chceme blížiť.

Aký je teda program slobody danej nám v Božom Synovi? Aký cieľ máme mať vždy na očiach? Cieľ, ktorý nám určil Pán Boh. A tým je nasledovanie Pána Ježiša Krista. Cieľom by malo byť zanechať staré obyčaje a začať nový život. Život s Pánom Ježišom Kristom vedúci do Božieho kráľovstva. Čo teda znamená byť slobodný? To znamená, že máme byť slobodný od všetkých prekážok, ktoré by

nám bránili v ceste, ktoré by nás chceli obrátiť iným smerom. Táto naša sloboda sa týka celého nášho života.

Môžeme sa pokladať za ľudí oslobodených od diabla. Pán Ježiš zvíťazil nad diablom a aj nám dal podiel na tomto víťazstve. Diabol síce má moc, ale nemá moc nad tými, ktorí stále žijú dobrovoľne a radostne vierou v Pána Ježiša. Kto dovolí, aby v jeho živote vládol Boží Syn, je od diabla oslobodený. K tejto slobode sme aj my pozvaní.

Môžeme byť slobodní od strachu. Sme v Božích rukách a Pán Ježiš nám zaslúbil, že z týchto rúk nás nik a nič nemôže vytrhnúť. Bolesť, utrpenie, nepríjemnosti, to všetko sa objaví v našom živote, ale od Božej lásky nás neodlúčia.

Človek, pre ktorého sa Ježiš Kristus stane Pánom, stáva sa slobodným od všetkého nepodstatného, od zemských hodnôt a výhod. Nuž a nakoniec, sloboda od hriechu neznamena, že už viac to na nás pokušiteľ skúšať nebude. Každý deň svojho života máme bojovať proti pokušeniam. Pán Ježiš svoju veľkú obeť nepriniesol na to, aby sme mohli ďalej pokojne hrešiť.

Našou úlohou je neprestajne bojovať proti hriechu. A s Božou pomocou, s vládou Pána Ježiša Krista nad našim životom tento boj môžeme vyhrávať. Preto sa aj my nechajme inšpirovať slovami apoštola Pavla, ktorý aj nás vyzýva: „Stojte teda a nedajte sa znova zapriať do jarma otroctva.“

Amen

Život nášho spevokolu v období Veľkonočných sviatkov

„Hudbu kladiem na prvé miesto po teológii. To vyplýva z príkladu Dávida a všetkých prorokov, pretože oni všetko to svoje zachovali vo veršoch a v piesňach. Tam, kde sa hudba skrášľuje umením, tam sa aspoň sčasti ukáže — lebo úplne sa to nedá poznať — veľká a dokonalá múdrosť Božia vo svojom zázračnom diele — hudbe.“

MARTIN LUTHER

Veľkonočné obdobie je časom, počas ktorého sa aj našim spevokolistom radosť v srdci premieňa do tónov a slov piesní na oslavu vzkrieseného Pána Ježiša Krista. Hudba sprevádza človeka na každom kroku a vie potešiť rozmanitosťou tónov. Spevu a hudbe sa v minulosti v náboženskej oblasti pripisovala magická sila. Hudba svojou krásou, vážnosťou a tajupnosťou je tým pravým umením, ktoré sa Bohu približuje najviac. Hudba zasahuje celého človeka, dáva mu silu veriť, dúfať a tak ako vo všednom živote, aj v živote cirkevného zboru je nepostrádateľná a nenahraditeľná. Duchovná hudba je výrazom z nadšenia viery, ktorú človek vyznáva a tým vydáva svedectvo a šíri určité poslanstvo.

V tomto duchu s láskou pracuje a pôsobí v našom cirkevnom zbore náš spevokol. Hudba a spev je pre nás studnicou Božej lásky, sily a dobroty. Aj v pôstnom období sme sa pravidelne venovali spevu a naďalej pripravujeme nové piesne, ktorých tóny zaznejú počas Služieb Božích na Veľkonočnú nedeľu v našom chráme Božom v Pukanci a taktiež aj v chráme Božom v Bohuniciach.

Pozornosť je potrebné upriamiť aj na dietky v našom cirkevnom zbore, ktoré sú veľmi dôležitou súčasťou každej rodiny, ale sú dôležité aj pre Pána Ježiša Krista. V podaní nášho spevokolu počas Veľkonočných nedeľných Služieb Božích zaznejú tóny piesne v spojení so spevom našich detí, aby sme aj počas tohto obdobia nechali vyniknúť slová nášho Pána, keď hovorí: *„Nechajte dietky a nebráňte im prichádzať ku mne; lebo takýchto je kráľovstvo nebeské.“ (Mt 19, 14)*

Záverom chcem poukázať na ďalšiu prácu nášho spevokolu, ktorý sa v nasledujúcom období bude venovať intenzívnej príprave piesní na vystúpenie pri príležitosti slávnostnej inštalácie pani farárky v našom cirkevnom zbore a taktiež prebiehajú prípravy a nácviky na prehliadku spevokolov Dunajsko-Nitrianskeho seniorátu. Chcem vyjadriť úprimnú a veľkú vďaku všetkým členom nášho spevokolu za ich obetavú prácu a lásku k spevokolu. Najväčšia vďaka však patrí Pánu Bohu, ktorý nás požehnáva a stojí pri nás v každej chvíli nášho života.

Požehnané veľkonočné sviatky a radosť zo vzkrieseného Pána Vám praje Janka Rievajová.

Svetový deň modlitieb

Krajina Surinam. Terra incognita. Toto platilo do 4. marca 2018. Práve v tento deň sa to zmenilo, pretože sme sa zoznámili s touto krajinou, jej obyvateľmi, radosťami i starosťami vďaka Svetovému dňu modlitieb (SDM). Ženy z tejto krajiny nám prostredníctvom svojich svedectiev, fotografií a piesní predstavili svoju vlasť.

Surinam je republika v Južnej Amerike severne od Brazílie. Krajina je zameraná prevažne na poľnohospodárstvo (pestovanie ryže, banánov, cukrovej trstiny, citrusov, kokosových orechov). Zaoberajú sa aj chovom hovädzieho dobytku, hydiny a rybolovom. Pre Surinam je dôležitá aj ťažba zlata i bauxitu a následná výroba hliníka. Toto je zároveň aj veľkým problémom, pretože pri ťažbe a spracovaní nerastného bohatstva dochádza k znečisťovaniu riek, ničeniu životného prostredia. Týmto spôsobom poukazujú na potrebu uchovať planétu pre ďalšie generácie. Je preto nevyhnutné urobiť veľké a dôležité celosvetové rozhodnutia, ktoré by dodržiavali všetky krajiny. Nie len Surinam. Surinamské ženy sa aj touto cestou snažia zvýšiť informovanosť sveta o svojich problémoch. Pomocou verejnej finančnej zbierky a hlavne silou modlitieb pomôcť svojim obyvateľom a svojej krajine.

„Tohtoročný projekt je určený na podporu nadácie Kulturu Krakt v Albina. Nadácia podporuje mladé surinamské dievčatá, aby si

výrobou prírodnej kozmetiky a sladkostí zarobili menší obnos peňazí a ním si financovali ďalšie vzdelávanie na večernej škole. Vzdelanie im dáva lepšie možnosti uplatnenia na trhu práce. Príjem im umožňuje samostatnosť a chráni ich pred sexuálnym zneužívaním a násilím.“

Ak sa rozhodnete podporiť SDM, môžete tak urobiť finančným darom na materiály a projekty. Číslo účtu: SK25 0900 0000 0000 1148 5517.

„Pane, stvoril si nás na svoj obraz a na svoju podobu. Ty poznáš všetky naše nedostatky. Prosíme Ťa, príjmi naše prosby a daj nám múdrosť, aby sme sa vedeli starať o Tvoje stvorenie.“

Použitá zdroje: brožúrka vydaná pri príležitosti Ekumenického Svetového dňa modlitieb 2018 a internet Veronika Schvarcová

Veľkonočné sviatky

Čo nám prinášajú veľkonočné sviatky, je neočakávané ukončenie Ježišovej púte na zemi. Ale skutkom len potvrdzuje Jeho slová o službe, láske a milosti Božej voči človeku. Hriešnemu človeku, každému jednému človeku je ponúknutá a umožnená cesta spásy. Tu vidíme, že sme všetci rovnakí v Božích očiach. Nikoho neodsudzuje, práve naopak, všetkých nás zachraňuje.

Mne sa veľmi páči podobenstvo o perle, kde človek nájde krásnu perlu a zbaví sa všetkého preto, aby tú krásnu perlu získal. Má to toľko významov až žasnem. Jednoznačne nás to privádza ku Kristovi, ktorý je pre nás to najvzácnejšie. Tu ale pre veľa ľudí prichádza problém. Máme pocit, že tá perla patrí jedine a výnimočne len a len nám. Také sme my hriešne duše, všetko si prisvojujeme a osvojujeme. Myslíme si, že keď sme tú perlu našli, sme nejako výnimoční a povyšujeme sa nad iných. Nedokážeme sa pozrieť na ľudí, o ktorých si myslíme, že nie sú hodní nášho záujmu. Musíme ale pomyslieť na to, že objavenie tej perly nám nedáva moc nad inými, práve naopak, dáva moc iným nad nami. Našou povinnosťou, možno príliš silné slovo, ale musíme povedať o tej perle iným ľuďom. Aby aj oni mali príležitosť premeniť sa na krásne

dokonalé drahokamy. Tak ako ja napísané v pasážach v Písme Svätom. „Nie je Žid ani Grék, ale všetci sme jedno v Kristovi.“ Takpovediac prijímaním Krista všetci sa premieňame. Musíme pozerat' na to nasledovne, tam kde my vidíme skazu a nedostatok viery, Ježiš Kristus vidí príležitosť na nájdenie stratenej mince, ovcí, hovorme tomu ako chceme, vždy ide o hriešneho človeka.

„Ja som svetlo sveta,“ hovorí Kristus. Nechajme Ho, nech svieta aj cez naše činy a slová, spolu rozsviet' me tento svet, aby kráčajúci v tme uvideli jasné svetlo spasenia. Toto je pravdivé posolstvo Veľkonočného Baránka.

Historické okienko Petermannovci

V tomto čísle Pukanských zvestí sme sa rozhodli priblížiť Vám život a dielo osobností z rodu Petermannovcov. Vieme o nich dosť, či málo? O našich rodákoch, ktorí prežili v službe viery ECAV svoj plodný život. Nik už o nich nehovorí, málokto si na nich spomína. Snáď najlepšie by si ich pamätali hory, po ktorých chodili, skaly, o ktorých písali, náhrobné kamene, ktoré ich ukryli.

V 17.- 18. storočí v Pukanci a v okolí žilo viacero príslušníkov významného rodu

Petermannovcov, napr.: Susanna Petrman (*1662. - †9.1.1726) 64r. Útrapy, ktoré rodina Petermannovcov kvôli svojej viere prežila, opísal Ján Drobný v knihe Martýri.

Reformačné myšlienky sa u

obyvateľov **banských miest** natrvalo upevnili v druhej polovici 16. storočia. Avšak ani cisár ani katolícka cirkev sa nechceli zmieriť s danými skutočnosťami.

„Dňa **5. septembra r. 1673** predvolali pred náhly **prešporský súd 34 kňazov a učiteľov, zväčša z banských miest** a troch superintendentov: Joachima Kalinku, Martina Tarnóczyho a Štefana Feketeho. V terajšom Primaciálnom paláci (v Bratislave) zasadal krvavý súd. Predsedom súdu bol arcibiskup ostrihomský Juraj Szelepcsényi; prísediacimi sudcami z duchovného stavu: Juraj Kollonics, predseda uhorskej komory a biskup viedensko-novomestský; Štefan Klobusiczky, biskup pätikostolský; Peter Korompay, biskup a opát sv. Petra a Pavla de Kach; Štefan Balogh, kapitulník z Trnavy; Ján Lapsánszky, tajomník; zo svetského stavu: Adam Forgách, kur. sudca; Juraj Illésházy, prísediaci kráľ. tabule; Štefan Széchy, strážca koruny;

Ján Majthényi, personál; Valentin Balassa, Valentín Szente, miestodržiteľ; Štefan Morócz, námestok kur.sudcu;

Pavel Mednyánszky, protonotár; Pavel Orbán, protonotár; Fraňo Nagy, Juraj Tersztyánszky a verejný žalobník Majláth. Nútili ev. kňazov a učiteľov zriecť sa viery a podpísať reverz.

5. marca 1674 predvolali všetkých ostatných protestantských kňazov, učiteľov, ba aj študentov. Predvolaných bolo podľa jedných správ 193 luteránskych a 57 kalvínskych, podľa iných správ okolo 400 kňazov.

Členmi tohto posledného súdu boli — okrem menovaných z predošlého súdu - : Tomáš Pálffy, nitriansky biskup; Štefan Szenn, vesprímsky biskup; Melchior Kerekessy, mošošský podžupan; Michal Vally, notár ostrihomskej kapituly; Juraj Töeröek, prísediaci kráľ. tabuly; Mikuláš Pálffy, strážca koruny; Ján Anton Pálffy, Juraj Erdődy, Andrej Poszti, protonotár. Verejným žalobníkom bol zasa Mikuláš Majláth.

Juraj Petermann - ako bátovský ev. farár sa dostavil pred rešporský súd. Patril medzi neochvejných, stálych a nezlomných vyznávačov, ktorí nechceli svoju ev. vieru zaprieť a ani podpísať reverz. Pre túto svoju vernosť bol navštívený ťažkým krížom. Z prešporského väzenia ho dopravili do Komárna. Tam ho jezuiti neľudsky trýznili na duši i na tele. Jeho útrapy nemožno ani opísať. V slabej chvíľke života zriekol sa viery, aby si zachránil život; pravda, mzda jeho zrady: 50

zlatých a pátričky, ktorými ho jezuiti vystrojili do sveta, ho páčila na duši až do smrti.

Eliáš Mikuláš Petermann - pôsobil v Pukanci ako duchovný v rokoch 1670, 1673, 1674. Počas 10-ročného prenasledovania evanjelikov bol citovaný pred prešporský súd (do Bratislavy), kde kvôli svojej stálosti a neoblomnosti bol odsúdený na trest smrti, stratu majetku a jeho zbor ako evanjelický mal zaniknúť. No v Prešporku na neho akosi zabudli a výrok E .M. Petermannovi nedoručili, takže sa vyslobodil bez podpísania reverzu. Zo svojej slobody sa však dlho netešil, lebo 5. marca 1674 ho znova predvolali pred súd a odsúdili na stratu života a majetku. Jeho ďalší osud nám nie je známy.

Najznámejším z Petermannovcov, o ktorom písal aj ev. farár, pukanský rodák **Ľudovít Vajdička** (Cirkevné listy 1958, str.47 - 48) a **biskup Rudolf Košťál** (Biblia u nás 1989) bol Jiří Petrman, tiež Jiřík Petrman ml. či Georg (Juraj) Petrman.

Juraj Petermann (19.3.1710 – 19.12.1792). Narodil sa v Pukanci, rodičom Danielovi a Ane Petrman. Krstnými rodičmi sa mu stali Andrej Prochdzka a Ana Knochajda. Po štúdiách v Halle, kde bol ovplyvnený pietizmom, pôsobil v dolnolužickom zbore Uhyst /Delny Wujezd/, hornolužickom Wetschau /Wětošov/, dolnoluž. Mišave. Od roku 1747 až do svojej smrti bol učiteľom a následne kazateľom. v českom exulantskom zbore v Drážďanoch, kde aj zomrel.

Juraj Petermann ako evanjelický kňaz, teológ, homiletik a prekladateľ zostavil aj kancionál Hospodina srdcem i rty chválení (výber z nemeckej, českej a slovenskej piesňovej tvorby).

Písal tiež po nemecky, patril spoluautorom prvého lužickosrbského spevníka, Drážďanského kancionála (1748). V roku 1766 sa zaslúžil o 3. vydanie českej tzv. hallskej Biblie, ktorej bol korektorom, autorom redakčných poznámok k vydaniu. Stal sa popredným literárnym teoretikom. Vydal viacero spisov rozličným obsahom, napríklad: *Čechorečnost ve dvoch dílech*, v Prešporku (1783). Napísal List o Večeři Páně (1782), Křesťanské víry základ (1783 a 1784).

Juraj Peterman bol skromný človek, dokonca nechcel, aby sa jeho meno uviedlo v úvode k 3. vydaniu českej tzv. hallskej Biblie, preto jeho meno v ňom nenájdem. “ Ja nie som za to, aby tam moje meno

bolo. Ďakujem Pánovi, že ma touto prácou poctil. Ani na tom mi nezáleží, kto bude uvedený ako vydavateľ, či sirotinec alebo českí učitelia v Drážďanoch a v Berlíne, hlavne aby sa Biblia dostala do rúk veriacich.“ (CL 1958, 46)

Ludmila Ponická

Kniha nad zlato

Tajná záhrada

Frances Hodgson Burnettová

Páčia sa Vám príbehy, v ktorých sú hlavnými hrdinami deti? Potom Vám vrelo odporúčam britskú spisovateľku F. H. Burnettovú. Jej knihy sú o deťoch a pre deti, no vždy majú čo povedať aj dospelému čitateľovi. Aj po viac ako 100 rokoch. Táto kniha je plná tajomstiev, ktoré sa postupne a úplne prirodzene pred čitateľom rozvinú ako kvety v tajnej záhrade. Záhrada je nie len tajná, ale hlavne tajomná. 10 rokov bol do záhrady zakázaný vstup, pretože majiteľovi pozemku to tak vyhovovalo. Nemusel sa pozerieť na jej krásu, ktorú mala jeho manželka tak rada. Tajomný je aj plač, ktorý sa ozýva v obrovskom dome, kde Mary žije odvtedy ako ostala na svete bez rodičov. Postupne sa z rozmazaného, protivného a škaredého dieťaťa stáva slečna, ktorá pomôže svojej rodine znovu sa spojiť. Spoznáva nových ľudí, ktorí jej jeden za druhým vstupujú do života a pomáhajú ju zmeniť. Tak je to aj s Dickonom. Tento malý chlapec je tak veľmi súčasťou prírody, v ktorej žije, že mu zvieratká dôverujú. Dokonca sa s nimi vie aj rozprávať. Aj táto skutočnosť Mary podnieti k tomu, aby sa začala zaujímať o svoje okolie a pomaly tak rozotávala kľbko tajomnosti, na konci ktorého je, ako inak, šťastná rodina.

Tvorivé dielne

Veľkonočné sviatky patria medzi najkrajšie a najdôležitejšie sviatky Veľkej noci. Posúvajú ďalej posolstvo Božieho Syna. Hovoria o víťazstve života nad smrťou. Veľkú noc sprevádzajú mnohé symboly,

popri kríži sú to aj veľkonočné kraslice, ktoré poznajú všade vo svete. Sú najstarším symbolom a v podstate ide o pohanský znak, prostredníctvom ktorého sa vítala jar počas rôznych rituálnych obradov. Isté obdoby kraslíc sa našli aj v dejinách Číňanov a Egyptanov. No farbenie vajčiek je najviac späté so slovanskými krajinami. Kedysi sa kraslice farbili väčšinou na červeno, aby tak pripomínali Ježišovu krv a nikdy sa nemalovali na modro, pretože to charakterizovalo smútok.

Najstaršie kraslice nájdené na našom území pochádzajú zo slovenských hrobov zo 7. storočia nášho letopočtu. Ich ornamentika znázorňovala zvieratá či rôzne figuríny. Ale objavené boli aj kraslice s geometrickými vzormi – tzv. Perúnove blesky. Kraslice dlho plnili obetnú a darovaciu funkciu. A tento zvyk pretrváva aj podnes. Oddávna patrilo k obradným povinnostiam dievčat, aby si kraslice pripravili samy, lebo podľa množstva výzdoby a osobitosti ornamentu na vajíčku si mohol šibač či polievač prečítať, do akej miery je vítaným hosťom v dome. Časy sa však rýchlo menia a dnešné dievčatá túto povinnosť neraz prenechávajú na krasličiarke a krasličiarov, ktorí už niekoľko týždňov pred Veľkou nocou kraslice pripravujú a zdobia.

V 5. pôstnu nedeľu o 14 hodine sme sa v zborovom dome aj my zahráli na krasličiarke a krasličiarov, keď sme počas tvorivých dielní pripravovali dekorácie na veľkonočný stôl. 9 krasličiarok a 2 krasličiarari si mohli vyskúšať rôzne techniky zdobenia kraslíc. Najväčšiemu úspechu sa tešilo zdobenie vajčiek voskom. Vzniklo naozaj veľa krásnych voskom zdobených kraslíc. Ďalej sme si vyskúšali zdobenie bavlnkami a servítkovú techniku. Kresličky pripravili aj krásne dekorácie na okná. Verím, že mamičky nám odpustia ťažšiu zmyvateľnosť pri odstraňovaní týchto diel z okien po Veľkej noci. Verím, že dievčatá i chlapci prežili na fare krásne popoludnie a radi sa zúčastnia aj ďalších pripravovaných detských aktivít.

Stretnutie

Prešiel jeden celý rok, priniesol pre nás zmeny, tak ako každý jeden rok. Počas jedného roka sme získali nové skúsenosti, zmenil sa náš

pohľad na okolitý svet. Stali sa radostné udalosti aj smutné udalosti. Všetko toto má na nás vplyv, veľakrát si to a ani neuvedomíme, a veľakrát si to uvedomíme, ale je pre nás bolestivé sa nad tým hlbšie zamyslieť. V rámci tohtoročných udalostí, keď spomedzi nás odišli ľudia, ktorí nám boli najbližší. Smútok zahalil naše srdce. Si uvedomujeme, že sviatky už nie sú také sviatočné.

Ľudia, ktorí prinášali do rodiny radosť a lásku odišli. Veľká noc bola príležitosť na stretnutie sa celej rodiny. Stala sa akýmsi sociálnym rituálom. Všetko sa pripravilo na príchod známych a rodiny. Rodinné putá sa stávali silnejšie, ale pravdaže podávalo sa aj pitie, občas vznikli hádky a šarvátky. Ale celkovo vytratila sa podstata Veľkonočnej nedele. Ľudia sa zameriavajú na telesné potreby a duchovné sa stráca. Veriaci ľudia si ale uvedomujú, že Veľká noc znamená oveľa viacej. Každoročne oslavujeme víťazstvo Krista nad smrťou.

Oslavujeme vzkrieseného Ježiša, Boha ktorý umrel, vstal z mŕtvych, to všetko pre nás. To je fráza, ktorú tieto dni počúvame častejšie ako inokedy. Hlása istotu vzkriesenia. Táto udalosť sa nedotýka len mňa, ale všetkých ľudí na svete.

Pre mňa to znamená, že sa znovu stretnem s ľuďmi, s blízkymi ľuďmi v Kráľovstve nebeskom. Preto ďakujem Hospodinu za Jeho lásku a milosť, ktorú nám dáva. Milí bratia a sestry, Ježiš vstal z mŕtvych.

*redakčná rada: Jana Lauková, Jana Rievajová, Veronika Schvarcová
Ludmila Ponická, Lauko Pavel*